

Arrest

nr. 308 403 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN HEUVERZWYN
Helmkruidstraat 21
9032 WONDELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN HEUVERZWYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: O., D.
geboortedatum: (...)1992
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(..)

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)

(..)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij recht had op een verblijf van 15 dagen vanaf 09/08/2023 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn Nederlandse vader hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene vraagt verlenging voor consultaties bij de dienst Oogheelkunde bij UZGent in december 2023. Deze verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden aangezien betrokkene geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat zijn gezondheidstoestand ernstig en onomkeerbaar zou verslechteren bij een terugkeer naar het thuisland. Wij hadden betrokkene nochtans geïnformeerd dat hij dit attest vóór 24/10/2023 aan de gemeente moest bezorgen. Deze termijn is ondertussen verstreken en bijgevolg toont betrokkene niet aan dat hij het land niet kan verlaten.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op 4 april 2024 via JBOX een "replieknota" heeft overgemaakt.

De Raad wijst erop dat onderhavige procedure een annulatieprocedure betreft waarop artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar replieknota, niet van toepassing is.

Zoals ook al blijkt uit de beschikking van 31 mei 2024 waarbij de partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 12 juni 2024, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een "replieknota" voorziet. De Raad zal deze nota hierna dan ook niet in zijn beoordeling betrekken in zoverre

deze meer is dan de neerslag van de mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting. Dit stuk kan slechts dienen om de uiteenzetting te begrijpen en heeft enkel de beperkte waarde van een geheugensteun (in die zin RvS 17 april 2024, nr. 259.514, RvS 1 juni 2011, nr. 213.632; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 6 december 2017, nr. 240.104).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt verzoekende partij als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing; Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verzoek ongegrond is ‘Betrokkene vraagt verlenging voor consultaties bij de dienst Oogheelkunde bij UZGent in december 2023. Deze verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden aangezien betrokkene geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat zijn gezondheidstoestand ernstig en onomkeerbaar zou verslechteren bij een terugkeer naar het thuisland. Wij hadden betrokkene nochtans geïnformeerd dat bij dit attest vóór 24/10/2023 aan de gemeente moest bezorgen. Deze termijn is ondertussen verstreken en bijgevolg toont betrokkene niet aan dat bij het land niet kan verlaten.’

Verzoeker heeft wel degelijk medische verslagen neergelegd

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken echter, waren deze onvoldoende

Men gelooft hem niet daar waar hij stelt dat hij in zijn thuisland deze behandeling niet kan krijgen

Verzoeker is ernstig ziek aan zijn ogen

Zie medische verslag bij de stukken

‘Oftalmoiogtsche voorgeschiedenis

Geen chirurgie

+1- 2005: vinger in linkeroog

10/2019: Start (plots?) proptose OS met bovenooglidzwellen en conjunctivale injectie 29/05/2020: MR hersenen: vergrote EOM links met preseptale orbitale cellulitis, x per dag orbitale pseudotumor, lymfoma (Ghana) 26/04/2023 brief dr. K.M., oogarts Ghana glaucoom behandeld met timolol. IOP 12/13 mmHg. OD proptosis (in brief, maar anamnestic enkel OS) met op MRI Links vergrootte EOM en presept orbitale cellulitis: verdere uitwerking en evt decompressie nodig Toen opstart oogdruppels.’

Deze operaties kunnen niet worden uitgevoerd in Ghana

Derhalve wordt verzoeker ernstig geschaad indien hij het land wordt uitgezet

Voorts zegt de Dienst Vreemdelingenzaken

‘Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).’

Er is wel degelijk strijdigheid met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Het bevel heeft tot gevolg dat de gezondheidstoestand van verzoeker ernstig wordt geschaad

Hij kan immers in zijn land van oorsprong deze behandeling niet krijgen

Voorts zegt de Dienst Vreemdelingenzaken

‘Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (or. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet ah een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden ah een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 Juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639’

Er is schending van artikel 8 EVRM

EHRM, Hoti tegen Kroatië, nr. 63311/14 van 26 april 2018

Het EHRM herhaalt dat maatregelen die het recht op verblijf beperken, in bepaalde gevallen een schending van artikel 8 EVRM kunnen inhouden, indien deze onevenredige gevolgen hebben voor het privé- of gezinsleven van de verzoeker. Artikel 8 EVRM kan ook een positieve verplichting inhouden om een verzoeker een effectief en toegankelijk middel te bieden om zijn rechten uit hoofde van dat artikel te genieten.

Er zijn hier onevenredige gevolgen voor het privéleven en de gezondheid van verzoeker

Het niet krijgen van de juiste behandeling kan bij verzoeker blindheid veroorzaken

Het gaat verzoeker niet om het verkrijgen van een vrijgeleide

Enkel om het verkrijgen van de juiste medische hulpverlening

Dat het middel, ingeroepen door verzoeker, bijgevolg ernstig is"

3.2. Verzoekende partij, die het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, voert de schending aan van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het regelmatig verblijf van verzoekende partij verstreken is. Verzoekende partij betwist dit niet. Zij betoogt evenwel dat de bestreden beslissing onevenredige gevolgen tot gevolg heeft voor haar privéleven en haar gezondheidstoestand doordat zij respectievelijk gescheiden dreigt te worden van haar familie en in haar land van herkomst niet de juiste medische behandeling kan verkrijgen.

3.3. Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de *'meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'*, zoals artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt zulke hogere rechtsnormen ook.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.4. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekende partij:

"Betrokkene vraagt verlenging voor consultaties bij de dienst Oogheelkunde bij UZGent in december 2023. Deze verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden aangezien betrokkene geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat zijn gezondheidstoestand ernstig en onomkeerbaar zou verslechteren bij een terugkeer naar het thuisland. Wij hadden betrokkene nochtans geïnformeerd dat hij dit attest vóór 24/10/2023 aan de gemeente moest bezorgen. Deze termijn is ondertussen verstreken en bijgevolg toont betrokkene niet aan dat hij het land niet kan verlaten."

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 9 augustus 2023 in België is aangekomen en toegelaten werd tot verblijf tot 24 augustus 2023. Op 23 augustus 2023 vraagt verzoekende partij een verlenging van haar verblijf om medische redenen. Verzoekende partij legde daarbij een verslag van haar consultatie op de dienst Oogheelkunde van 14 augustus 2023, medische labo-resultaten van 14 augustus 2023 en aan aanvraag voor een MR orbitae onderzoek van dezelfde datum voor. Na deze MR zou een vervolgspraak moeten gemaakt worden. Uit de verdere voorgelegde stukken blijkt dat een MRI Orbita ingepland werd op 26 december 2023 en een afspraak op de afdeling poli oogziekten op 15 januari 2024.

Naar aanleiding van haar aanvraag tot verlenging van haar verblijf wordt verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 september 2023 gevraagd een vragenlijst in te vullen alsook wordt haar meegedeeld: *"Indien u van mening bent dat u een aanzienlijk risico loopt op een ernstige en onomkeerbare*

verslechtering van uw gezondheidstoestand bij een terugkeer naar uw thuisland dan moet u een attest voorleggen, opgesteld door een specialist, waaruit dit duidelijk blijkt.”

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij wel degelijk medische verslagen heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet ontkent dat verzoekende partij medische stukken heeft neergelegd, maar wijst zij erop dat verzoekende partij binnen de gevraagde termijn geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat haar gezondheidstoestand ernstig en onomkeerbaar zou verslechteren bij een terugkeer naar haar thuisland. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de verwerende partij op 14 september 2023 inderdaad de vraag gericht tot verzoekende partij om een dergelijk attest van de specialist samen met de vragenlijst voor te leggen ter vervollediging van haar dossier. Verzoekende partij heeft evenwel slechts de vragenlijst ingevuld, waarbij zij zonder meer stelde “*Oogen operatie*” als element waarmee moest rekening gehouden worden, zonder daarbij evenwel het gevraagde medisch attest te voegen. In de voorgelegde medische documenten bij de aanvraag en waarnaar de verzoekende partij verwijst wordt nergens gesteld dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij ernstig en onomkeerbaar zou verslechteren bij terugkeer naar het herkomstland. Haar beweringen dat zij ernstig ziek is, dat zij operaties moet ondergaan, en dat het niet krijgen van de juiste behandeling blindheid kan veroorzaken worden niet ondersteund door enig medisch stuk. Het is dan ook niet foutief noch kennelijk onredelijk van verwerende partij om tot het oordeel te komen dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij België niet kan verlaten.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij haar gezondheidstoestand in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aantoonde dat een schending van haar gezins- of privéleven voorligt.

3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5.1. *In casu* verwijst de verzoekende partij naar haar relatie met haar familie waarmee zij samenwoont, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins-/familie of privéleven. De Raad wijst erop dat, daar waar de gezins- of familieband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat, moet rekening

worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij bij haar familie woont. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning toont de verzoekende partij, die eenendertig jaar was op het moment van de bestreden beslissing, niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De banden die de verzoekende partij met haar in België verblijvende familieleden heeft, doen van niet meer getuigen dan de normale affectieve banden die verwanten met elkaar onderhouden. Deze banden kunnen ook vanop afstand onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar.

3.5.2. Voor zover verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat zij een beschermenswaardig privéleven in België heeft kan zij evenmin gevolgd worden. Verzoekende partij, die pas sinds 9 augustus 2023 in België verblijft en nooit werd toegelaten tot lang verblijf, toont met geen enkel concreet stuk aan dat zij gewag kan maken van voldoende hechte en duurzame banden met de Belgische samenleving derwijze dat kan gesproken worden van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Nu verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in België, maakt zij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk gemotiveerd heeft dat het feit dat verzoekende partij moet terugkeren naar het herkomstland, om, wanneer zij opnieuw naar België wil terugkeren, zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

3.6. Uit de voorgaande bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen niet aannemelijk. Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER